

KISS ANNA MÁRIA

Horpács

Ősfák, óriási hinta, az a deszkapados,
végtelenbe nyúló kötéllel.
Hatalmas ablakok, amiken benéztek
a gyerekkori szörnyek.
Majdnem biztos, hogy Mikszáth tintájával
öntöttem nyakon a kétéves húgomat,
akit az anyám sok óráig sikált.
Lehet, hogy napokig álltam a sarokban,
emlékszem a fal hűvösére,
ami végül megkönyörült rajtam,
és hagyott állva elaludnom.
Nagy havakra is emlékszem,
meg egy kutyára, akit elvittek messzire,
hogy meghaljon nélkülem.
És emlékszem a bárányokra,
akik elvesztek, mintha ott se lettek volna,
úgy tűntek el.
Minden évben voltak más bárányok,
és minden évben eltűntek, miután megszerettem őket.
Szeretnék vigyázni a bárányokra,
a nagyságsorrendbe állított babákra,
a leforrázott gyerek testére a szomszédból.

KISS ANNA MÁRIA

az én Kaliczka Júliannám

nyári este volt
s miközben
a tarkómra

szegeztek
egy miatyánkot
csak a Mamát

figyeltem
ahogy
nincs itt

a ráhajló ágakat
leszedegtettem
róla

öreg gyerek lettem
ki megnyugvást
keres

most éjszakánként
az eperfa alá
sírdombjára ülök

virítok rajta
mint egy ottfelejtett
műanyag koszorú

Halottidéző

Nagyanyám valakit sirat.
Ölében szakajtó, emlékkosár.
Nagyapám kék szemében
apró mosolyok.
Egy tiszta kútvízzel teli,
régi bádobögre.
Kócos kislány, szája,
mint édes málnaszörp.
Apám parázsló cigarettavég.
Csillagtalan éjféli,
Hold körül hazug glória.
Néném süteményillatú arca
a sötétben.